

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci, rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce: **M. L.**, bytem v O., tř. S. 712/10, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem v Olomouci, Jeremenkova 40a, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2010, č. j. KUOK 82641/2010, sp. zn. KÚOK/63934/2010/ODSH-SD/310, ve věci přestupku,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, označeného v záhlaví. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 5. 3. 2010, č. j. SmOI/ARMV/2/2510/2009/Tom, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. e) bod 1 a § 22 odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, kterých se dopustil tím, že řídil

motorové vozidlo bez řidičského oprávnění a zároveň držel v ruce telefonní přístroj. Za to mu byla uložena pokuta 26.000 Kč, paušální částka náhrady nákladů řízení 1.000 Kč a uložen zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu jednoho roku.

V žalobě napadl žalobce řízení, předcházející vydání rozhodnutí o přestupku, protože se nemohl zúčastnit jednání nařízeného na den 16. 12. 2009 pro nesnesitelné bolesti, které žalobce donutily vyhledat lékařskou pomoc. Žalobce se ze zdravotních důvodů nemohl zúčastnit ani jednání 16. 2. 2010 a protože se mu nepodařilo se spojit se správním orgánem telefonicky, omluvil se písemně a na rozdíl od žalovaného si nemyslí, že omluva byla opožděná. Dále žalobce namítá nesprávnou formu protokolace ústního jednání a nesouhlasí s žalovaným, že tato vada nemá vliv na zákonnost rozhodnutí. Správní orgán použil výpovědi svědků ze dne 16. 12. 2009 v protokole o jednání dne 16. 2. 2010, i když jednání dne 16. 12. 2009 bylo posouzeno jako nezákonné (pro doložení dokladů o nemožnosti žalobce se jednání zúčastnit). Tak bylo porušeno žalobcovo právo být přítomen dokazování a svědci měli být vyslechnuti opětovně, za účasti žalobce nebo bez ní. Provedení důkazu použitím pouhého záznamu vzbuzuje u žalobce pochybnosti a proto odmítá akceptovat jakékoliv důkazy provedené v jeho nepřítomnosti a zadokumentování způsobem, který připouští pochybnosti o jejich řádném provedení.

Ve vyjádření žalovaný uvedl, že žalobní body jsou totožné s odvolacími námitkami a odkázal na napadené rozhodnutí, na kterém setrvává.

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci, přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s.ř.s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.), tedy ke dni 10. 8. 2010.

Ze správního spisu krajský soud ve vztahu k žalobním námitkám žalobce zjistil, že žalobce byl řádně předvolán na jednání dne 16. 12. 2009, k tomuto jednání se nedostavil a přestupky byly projednány v jeho nepřítomnosti. Podle „protokolu o podání“ ze dne 4. 1. 2010 se žalobce dostavil ke správnímu orgánu I. stupně k podání omluvy z jednání dne 16. 12. 2009 a předal správnímu orgánu lékařskou zprávu ze dne 16. 12. 2009. Žalobce uvedl, že dne 16. 12. 2009 byl mimo Olomouc, měl záchvat ledvinové koliky, byl pod sedativy a nemohl se do Olomouce k jednání dostavit, telefonický kontakt na správní orgán ten den neměl. Dne 21. 12. 2009 se chtěl omluvit, ale oprávněná úřední osoba nebyla ten den v práci. Požádal proto o stanovení nového termínu jednání a převzal si kopii spisu. Žalobce současně převzal předvolání k jednání dne 19. 1. 2010. Z tohoto jednání se podáním ze dne 19. 1. 2010 žalobce omluvil z důvodu pracovní neschopnosti a doložil rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti z téhož dne s tím, že nemá povolené vycházky a datum další kontroly nezná. Z jednání nařízeného na 16. 2. 2010 se žalobce omluvil podáním ze dne 16. 2. 2010 z důvodu pokračující pracovní neschopnosti - průkaz práce neschopného s vyznačením dat ošetření kontroly žalobce přiložil. Tato omluva byla podána k poštovní přepravě 16. 2. 2010 a doručena správnímu orgánu I. stupně dne 18. 2. 2010. Dne 16. 2. 2010 projednal správní orgán přestupky žalobce v jeho nepřítomnosti a rozhodl o nich.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že se žalobce náležitě neomluvil, protože dvě omluvy správní orgán I. stupně žalobci uznal, avšak třetí již

nikoliv a toto uvedl a odůvodnil ve svém rozhodnutí. S tím se žalovaný ztotožnil. Pro podporu svého závěru zrekapituloval podstatné skutečnosti, zejména to, že z druhého jednání 19. 1. 2010 se žalobce omluvil proto, že ode dne 19. 1. 2010 se dostal do pracovní neschopnosti, nemá povolené vycházky a stanoven datum příští kontroly. Ten však na potvrzení, předloženém žalobcem, uveden byl, a to na den 29. 1. 2010. Při doručování předvolání k třetímu jednání na 16. 2. 2010 žalobce nebyl doručovatelem doma zastížen (v době trvání pracovní neschopnosti) a předvolání si žalobce převzal na poště 1. 2. 2010 (opět v době trvání pracovní neschopnosti). Omluvu z jednání 16. 2. 2010 žalobce podal na poštu 16. 2. 2010, tj. v den nařízeného ústního jednání. Z kopie rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti je evidentní, že při kontrole dne 10. 2. 2010 byl stanoven další termín kontroly 22. 2. 2010, tzn. že žalobce věděl 10. 2. 2010, že se nebude moci zúčastnit jednání 16. 2. 2010, přesto byla omluva z jednání podána k poštovní přepravě až v den jednání. Proto správní orgány shodně dospěly k závěru, že omluva nebyla žalobcem odeslána bezodkladně a žalobce neuvedl žádný relevantní důvod, proč tak učinil až v den jednání. Navíc sám žalobce připustil, že mu byl od 21. 12. 2009 znám kontakt na oprávněnou úřední osobu, protože jí volal, avšak nezastihl. Žalobce mohl zaslat omluvu od 10. 2. 2010 tak, aby byla doručena před konáním tohoto jednání. Žalobce mohl rovněž využít jiné komunikační prostředky - např. telefonický kontakt - tak, aby žalobce byl omluven před konáním jednání. Tím by žalobce naplnil podmínku náležitosti omluvy, správní orgán by mohl důvody omluvy posoudit a rozhodnout o nich. Proto žalovaný uzavřel, že jednání 16. 2. 2010 bylo provedeno v souladu s příslušnými právními předpisy. K námitce žalobce, že o ústním jednání byl sepsán záznam a nikoli protokol, žalovaný uvedl, že tato skutečnost nezpůsobuje procesní vadu, která by měla vést ke zrušení rozhodnutí o přestupcích, nemá vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci. Svědci i žalobce byli řádně předvoláni a svědci byli po poučení i vyslechnuti. Dne 16. 2. 2010 správně bylo jednání zaznamenáno v protokole.

Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

První spornou otázkou v souzené věci je, zda bylo provedeno v souladu se zákonem projednání přestupků v nepřítomnosti žalobce a zda omluva po tomto jednání byla náležitá a šlo o důležitý důvod.

Podle § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

Nesporné je, že se žalobce k jednání dne 16. 2. 2010 nedostavil. Šlo o třetí jednání, které nařídil správní orgán k projednání přestupku a ke kterému byl opětovně žalobce řádně předvolán. Omluvy k jednáním nařízeným na 16. 12. 2009 a 19. 1. 2010 správní orgán akceptoval a učinil tak ve prospěch žalobce. Soud podotýká, že tak správní orgán učinil, aniž by zkoumal, zda se tyto omluvy zakládaly na pravdě, bez toho, aby ověřoval u lékaře, zda skutečně byl žalobce v době jednání v takovém stavu, který vylučoval jeho účast na projednání přestupků. Správní orgán ani neprováděl žádná jiná zjištění, kterými by objasnil omluvy. V případě třetího předvolání se žalobce k jednání, ač řádně předvolán, opět nedostavil, a správní orgán I. stupně provedl projednání přestupku v nepřítomnosti žalobce. Dne 16. 2.

2010 bylo toto jednání provedeno správně, protože do započetí jednání správní orgán žádnou omluvu od žalobce neobdržel, žalobce se neomlouval ani telefonicky, žádným způsobem. Pokud by existoval vážný důvod, pro který se by žalobce nemohl předem anebo včas omluvit, a ihned po odpadnutí této překážky se řádně omluvil, mohl by posoudit správní orgán I. stupně, případně žalovaný jednání o přestupku dne 16. 2. 2010 jako jednání, u kterého po dodatečných zjištěních nebyly naplněny podmínky, které na ně kladen zákon a byl by povinen je zopakovat tak, aby byly požadavky zákona naplněny a aby nedošlo ke zkrácení práv žalobce. Správní orgán I. i II. stupně však nedospěly k takovému závěru, kdy by měly projednání přestupku zopakovat. Správní úvaha, proč nepřistoupil správní orgán k opakovanému projednání přestupků, je velmi podrobně popsána a odůvodněna v napadeném rozhodnutí. Krajský soud na ni odkazuje, ztotožňuje se s ní a v rámci svého přezkoumání dodává, že v kontextu jednání žalobce žalovaný jeho omluvy vyhodnotil správně.

Krajský soud dále doplňuje, že žalobce neuvádí žádný důvod, který by mu bránil v tom, aby se omluvil předem a včas. Naopak, právě žalovaný poukazuje na to, že žalobce přebíral písemnosti na poště, tedy opouštěl svůj byt v době dočasné pracovní neschopnosti, a v tomto ohledu se jeví ještě více pravděpodobné, že všechny žalobcovy omluvy byly účelové. Ostatně, ani v žalobě či v průběhu soudního řízení správního žalobce neposkytl žádná tvrzení a k nim patřičné důkazy, že se nemohl zúčastnit ani jednoho ze tří nařízených jednání, zejména jednání dne 16. 2. 2010, že by měl tak závažné důvody, které by zcela znemožňovaly buď jeho účast na jednání anebo včasnou omluvu s odkazem na důležité důvody, a to přinejmenším telefonicky. Krajský soud dále podtrhuje ve vztahu k omluvám žalobce, že v případě 16. 12. 2009 se žalobce k jednání nedostavil a přesně v tento den měl záchvat ledvinové koliky a navštívil lékaře, což doložil lékařskou zprávou. To by zjevně a zcela logicky nemuselo vzbuzovat u správního orgánu žádné podezření z účelového jednání. Z jednání se žalobce omluvil, byť účinně až 4. 1. 2010. Z jednání dne 19. 1. 2010 se žalobce opětovně omluvil (opět až po jednání) a jako důvod uvedl dočasnou pracovní neschopnost a omluvu doložil rozhodnutím o dočasné pracovní neschopnosti, která započala přesně v den, na který bylo nařízeno jednání, tj. 19. 1. 2010. Souhrn těchto dvou skutečností (onemocnění dvakrát vždy přesně v den projednávání přestupku) již vzbuzuje pozornost a ačkoli taková možnost je málo pravděpodobná, správní orgán ji akceptoval bez dalšího, a to ve prospěch žalobce. Ve spojení s popsányými skutečnostmi a s ohledem na obvyklou správní praxi (správní orgány I. stupně konají řadu jednání s osobami obviněnými z přestupku), zejména ve vztahu ke skutečnosti, že žalobce znal předem datum dalšího ošetření lékařem a neuvedl ve správním ani soudním řízení žádný důvod pozdní omluvy, zcela logicky správní orgán I. stupně v souzené věci provedl 16. 2. 2010 jednání bez přítomnosti žalobce, protože do doby jednání žádnou omluvu neobdržel. S ohledem na vše výše uvedené a dále na to, kdy a jakým způsobem se žalobce omluvil z třetího jednání, včetně uvedení důvodu omluvy, správně posoudil žalovaný účelovost třetí omluvy a snahu žalobce vyhýbat se projednání přestupku.

Ačkoli výslovně žalovaný nestanovil, že se v případě jednání žalobce jedná anebo může jednat o zneužití práva, krajský soud poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který ve své judikatuře ve vícero případech dospěl k tomu, že žalobce jednal účelově, aby se vyhnul projednání přestupku či dokonce právo se stejným cílem zneužíval (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2011, č. j. 1 As 27/2011-81 ke zneužití práva v přestupkovém řízení, dále

k vyhýbání se projednání rozsudky téhož soudu ze dne 22. 2. 2006, č. j. 1 As 19/2005-71, ze dne 14. 5. 2009, č. j. 7 As 28/2009-99 (v souzené věci *a contrario*), ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009-66, ze dne 22. 11. 2004, č. j. 6 As 50/2003-41, vše publikováno na www.nssoud.cz).

Druhou námitkou brojil žalobce proti tomu, jak byly provedeny důkazy výsledkem svědků v protokole ze dne 16. 2. 2010, když tyto výpovědi byly přečteny ze záznamu o jednání dne 16. 12. 2009, kterého se žalobce neúčastnil z důvodu, které byly následně správním orgánem uznány jako omluvné (a navíc o jednání měl být pořízen protokol). Především žalobce namítá, že tyto výpovědi měly být zopakovány dne 16. 2. 2010, ať už žalobce byl či nebyl přítomen jednání.

K tomu soud uvádí následující:

Podle § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném kde ni vydání napadeného rozhodnutí, o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

Podle § 18 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném kde dni vydání napadeného rozhodnutí, o ústním jednání (§ 49) a o ústním podání, výsledku svědka, výsledku znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, se sepisuje protokol. Kromě protokolu lze též pořídit obrazový nebo zvukový záznam.

Podle § 49 odst. 1 správního řádu ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. Nehrozí-li nebezpečí z prodlení, uvědomí správní orgán o ústním jednání účastníky nejméně s pětidenním předstihem. Tuto povinnost nemá vůči účastníkovi, který se práva účasti na ústním jednání vzdal.

Podle § 51 odst. 1 správního řádu k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.

Podle § 51 odst. 2 správního řádu o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Tuto povinnost nemá správní orgán vůči účastníkovi, který se vzdal práva účasti při dokazování.

Jak již bylo výše uvedeno, žalobce se k jednání, které se konalo dne 16. 2. 2010, nedostavil a řádně se předem neomluvil. Omluva, doručená správnímu orgánu následně, nebyla jím samotným uznána a tento postup shledal jako správný v souzené věci i krajský soud. Podle správního spisu byl projednáván přestupek 16. 12. 2009 v nepřítomnosti žalobce, avšak jeho následnou omluvu správní orgán akceptoval. Podkladem rozhodnutí o přestupku byl tak protokol o jednání ze dne 16. 2. 2010 a nikoli záznam o projednání přestupku ze dne 16. 12. 2009. Pokud jde o výsledky policistů, ti byli vyslechnuti řádně do protokolu dne 16. 12. 2009. Při jednání dne 16. 2. 2010 pak byly tyto protokoly čteny a použity jako listinný důkaz.

Soud konstatuje, že tyto důkazy byly provedeny řádně a námitky žalobce soud shledal jako nedůvodné.

Vzhledem k výše uvedenému logicky pak nemohlo dojít k poškození práv žalobce, pokud se k jednání 16. 2. 2010 nedostavil. Námitka by byla důvodná v případě, že by se k jednání dostavil. Ale fakt, že se k tomuto jednání nedostavil a to bez řádné omluvy, činí z této námitky pouze hypotetický a formální (až formalistický) protest a doplňuje účelovost jednání žalobce. Žalobce měl možnost zvolit si, zda se jednání zúčastní anebo nikoliv (v souzené věci mohl v případě dlouhodobé nemoci požádat správní orgán předem o zrušení jednání a předvolání na jiný termín, který mohl navrhnout a o tomto návrhu by správní orgán rozhodoval). Žalobce si vybral možnost nezúčastnit se jednání, k čemuž byl samozřejmě oprávněn, ovšem s důsledky, které z takového jeho postupu vyplývají. I kdyby správní orgán předvolal policisty k dalšímu výslechu, který by pouze opakoval (což by mohlo být v souzené věci přepjatým formalismem a nadbytečné), a žalobce by těmto výslechům nebyl přítomen, neměl by takový postup žádný smysl. Soud podotýká, že žalobce měl možnost se s výpověďmi svědků seznámit nahlédnutím do spisu a přečtením protokolů o jejich výsleších (podle správního spisu o nich věděl nejméně od 3. 12. 2009, kdy byl předvolán k ústnímu jednání na 16. 12. 2009, a byl uvědoměn, že bude výslech příslušníků Policie ČR prováděn). Žalobce navštívil z důvodu omluvy správní orgán I. stupně dne 4. 1. 2010 a obdržel kopii spisového materiálu na listech č. 1 – 18, tj. včetně protokolů o výslechu příslušníků Policie ČR. Ve správním ani soudním řízení proti jejich výpovědím nevznesl žalobce žádnou námitku.

Soud doplňuje, že žalobce byl v předvolání k jednání na 16. 2. 2010, o které výslovně sám požádal, upozorněn správním orgánem I. stupně, že při tomto jednání má možnost se seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí a způsobem jejich získání a má právo se k těmto skutečnostem vyjádřit, popřípadě navrhnout jejich doplnění. Tohoto však žalobce žádným způsobem nevyužil. Takové jednání žalobce doplňuje důvody pro posouzení chování žalobce jako účelového.

Podstatné při soudním přezkoumání napadeného rozhodnutí je rovněž to, že proti tomu, že přestupky spáchal, žalobce nic nenamítá, ani nevznesl žádné další, jiné námitky proti napadenému a jemu předcházejícímu rozhodnutí a jim – předcházejícím řízením.

Závěrem soud shrnuje, že žalobu posoudil v souladu s dispoziční zásadou v rozsahu žalobních námitek a tyto shledal nedůvodnými a proto žalobu pro shledanou nedůvodnost zamítl.

Soud nepřiznal náhradu nákladů řízení úspěšnému žalovanému, protože žalovaný žádné náklady řízení neúčtoval a soud žádné ze spisu nezjistil a žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože v něm nebyl úspěšný (§ 60 odst. 1 s.ř.s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci, k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Olomouci dne 26. 9. 2011

JUDr. Martina Radkova
samosoudkyně